

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН И СЕДЕМ ПО НИВГА НЕ УБИВАЙ ЧОВЕК

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2009

chitanka.info

*За теб и за своите малки —
убивай във своя обсег.*

*Но не за наслада!... И нивга — и
седем по „нивга“ — Човек!*

Ръдиард
Киплинг,
„Законът на
джунглата“^[1]

На стената отвън висяха дженшийски деца, редица дребни фигури със сивкава козина, увиснали неподвижно на дългите въжета. По-големите очевидно бяха убити, преди да бъдат обесени — тук се поклащаше обезглавен мъжки, завързан за краката, там — обгореният труп на женска. Но повечето, тъмнокозинестите младенци с големите златисти очи — повечето просто бяха обесени. По здрач, когато откъм назъбените хълмове излезе вятър, телата на по-слабите деца се залюляха на въжетата и се заудряха в градските стени, сякаш бяха живи и тропаха да ги пуснат вътре.

Пазачите по стените не обръщаха внимание на ударите — обикаляха неуморно горе, а ръждясалите врати оставаха залостени.

— Вярваш ли в злото? — обърна се Арик неКрол към Джанис Ритър, докато се спускаха от близкия хълм към града на Стоманените ангели. Гняв се четеше във всяка линия на плоското му жълтеникавокафяво лице. Тъкмо пресичаха руините на разрушената дженшийска пирамида.

— В злото? — повтори Ритър замислено. Не откъсваше очи от скалата от червеникав камък под тях, на чийто фон ярко се открояваха детските тела. Слънцето — този червеникав глобус, който Стоманените ангели наричаха Сърцето на Баккалон — клонеше към хоризонта и долината под тях сякаш плуваше в кървава мъгла.

— В злото — повтори търговецът неКрол. Беше нисък и дундест, с определено монголоидни черти, ако се изключеше яркочервената коса, която се спускаше отзад почти до кръста. — Това е религиозна

концепция, а аз не съм вярващ. Много отдавна, когато бях дете на ай-Емерел, реших, че няма добро или зло, само различни начини на мислене. — Наведе се, зарови ръка в прахоляка и извади продълговато нащърбено парче. Изправи се и го подаде на Ритър. — Но Стоманените ангели ме накараха отново да повярвам в злото.

Тя мълчаливо взе парчето и го завъртя в ръка. Бе много по-висока от НеКрол и по-слаба от него — кокалеста жена с конско лице, къса черна коса и безизразни очи. Нашареният с петна от пот комбинезон ѝ висеше като на закачалка.

— Интересно — подхвърли тя, след като огледа внимателно парчето. Беше твърдо и гладко като стъкло, здраво, с червеникав оттенък, но иначе почти черно на цвят. — Пластмаса? — попита и го хвърли обратно в прахта.

НеКрол сви рамене.

— И аз това си помислих, макар, разбира се, да е невъзможно. Дженшите работят с кост и дърво и само понякога с метал, но от пластмасата ги делят още много векове.

— Или вече много векове — подхвърли Ритър. — Нали каза, че тези ритуални пирамиди са разпръснати навсякъде из гората?

— Поне докдето съм ходил. Ангелите разрушиха всички в близост до тази долина, за да прогонят дженшите. И когато започнат да се разселват, което неминуемо ще стане, ще разрушат и други.

Ритър кимна, погледна отново към долината и в този момент последното снопче от Сърцето на Баккалон се скри зад западния хоризонт и градските светлини започнаха да светват. Дженшийските деца се поклащаха сред кръгове бледосиньо сияние и точно над градските порти се виждаха да работят две зловещи фигури. Малко след това те спуснаха нещо отвън, размота се въже и поредната дребна тъмна сянка подскочи и се запремята пред стената.

— Защо? — попита със спокоен глас Ритър, без да откъсва поглед от сянката на стената.

НеКрол бе най-малкото спокоен.

— Дженшите се опитаха да защитят една от пирамидите си. Копия, ножове и камъни срещу Стоманените ангели с техните лазери, бластери и звукови оръжия. Но ги изненадали и убили човек. Прокторът заяви, че това няма да се повтори. — Той се изплю в прахта. — Злото. Ето че се стовари върху най-малките.

— Интересно — промърмори Ритър.

— Можеш ли да направиш нещо? — попита възбудено неКрол.
— Имаш кораб, екипаж. Джанис, дженшите се нуждаят от защита. Те са безпомощни срещу Ангелите.

— Екипажът ми е от четирима — отвърна Ритър. — Имаме няколко ловни лазерни пушки. — С това отговорът ѝ се изчерпа.

неКрол я гледаше безпомощно.

— Нищо?

— Утре вероятно прокторът ще ни повика. Без съмнение е видял как „Светлините“ се спуска. Може би Ангелите ще поискат да търгуваме. — Тя отново погледна към долината. — Хайде, Арик, да се връщаме в твоята база. Трябва да разтоварим стоката.

Уайът, проктор на Децата на Баккалон на Света на Корлос, беше висок, мургав и слаб, с жилести ръце. Синьо-черната му коса бе подстригана съвсем късо, стойката му — изправена и вдървена. Като всички Стоманени ангели той носеше униформа от хамелеонов плат (бледокафява в момента, докато стоеше на дневна светлина в самия край на примитивния космодрум), колан от стоманена мрежа с портативен лазерен предавател, звуков пистолет и висока и твърда римска яка. Фигурката, която се поклащаше на верижката на врата му — бледото дете Баккалон, голо, невинно, с ярки очички, но стиснало голям черен меч с мъничката си ръчичка — бе единственият знак за високия му ранг.

Зад него стояха още четирима Ангели — двама мъже и две жени, облечени по същия начин. Имаше някаква странна прилика в лицата им, в късо подстриганите им черни или червени коси, в бдителните очи, студени и леко фанатични, в изправената стойка, която, изглежда, бе характерна за членовете на тази военно-религиозна секта, в мускулестите силни тела. неКрол, който беше мек, отпуснат и немарлив, не харесваше нищо в Ангелите.

Проктор Уайът бе пристигнал малко след изгрев-слънце и бе пратил един от войниците си да потропа на вратата на схлупената, стъкмена от готови материали барака, изпълняваща при неКрол функцията на търговска станция и дом. Сънен и ядосан, но с предпазлива любезност, търговецът излезе да поздрави Ангелите и ги

придружи до центъра на площадката, където върху три сгъваеми крака стърчеше „Светлините на Джолостар“.

Люкът на товарния отсек беше затворен — предната вечер екипажът бе разтоварил стоката и я бе сменил със сандъци с дженшийски занаятчийски изделия, които би трябвало да донесат добра печалба от колекционерите на чуждоземни произведения на изкуството. Нямаше начин да разберат дали очакванията им ще се оправдаят, докато търговците не огледат стоката — Ритър бе оставила неКрол тук само преди година и това бе първото ѝ завръщане.

— Аз съм независим търговец, а Арик е моят агент на този свят — обясни Ритър на проктора, когато се срещнаха в покрайнините на космодрума. — Трябва да преговаряте с него.

— Ясно. — Проктор Уайът държеше списъка със стоки, които Ангелите искаха от индустриалните колонии на Авалон и Джеймисънов свят. — Но неКрол отказва да преговаря с нас.

Ритър го погледна безучастно.

— И съвсем основателно — обади се неКрол. — Аз търгувам с дженшите, а вие ги изстребвате.

Прокторът бе разговарял с неКрол доста често през месеците, откакто Стоманените ангели бяха построили своя град-колония, и разговорите им неизменно завършваха с разпра, затова сега се направи, че не го е чул, и обясни на Ритър:

— Стъпките, които предприехме, бяха необходими. Когато животно убие човек, животното трябва да бъде наказано и другите животни трябва да го видят и да научат урока — така животните ще знаят, че човекът, семето на Земята, Детето на Баккалон, е техен господар и повелител.

НеКрол изсумтя презрително.

— Дженшите не са животни, прокторе, те са разумна раса със собствена религия, изкуство, обичаи и...

Уайът го погледна.

— Те нямат душа. Само децата на Баккалон са одухотворени, само семето на Земята. Ако са разумни, това е известно само на теб. Но щом са без душа, си остават животни.

— Арик ми показва пирамидите, които строят — намеси се Ритър. — Струва ми се, че същества, способни да вдигнат подобни средища за преклонение, трябва да притежават душа.

Прокторът поклати глава.

— Ако наистина смятате така, грешите. В Книгата е написано съвсем ясно. Ние, семето на Земята, сме истинските деца на Баккалон. Останалите са животни и в името на Баккалон трябва да господстваме над тях.

— Щом казвате — рече Ритър. — Но се боя, че ще трябва да осигурите това господство без помощта на „Светлините на Джолостар“. Длъжна съм да ви информирам, прокторе, че намирам действията ви меко казано за обезпокоителни и възнамерявам да докладвам за тях на Джеймисьновия свят.

— Друго не съм и очаквал — отвърна Уайът. — Може би идната година във вас ще се разгори обичта към Баккалон и тогава ще можем да разговаряме отново. Дотогава Корлос ще оцелее сам. — Отдаде чест и излезе с отсечена крачка, следван от четиримата Стоманени ангели.

— Какво ще спечелим, ако докладваме за тях? — попита огорчено неКрол.

— Нищо — отвърна Ритър, загледана към гората. Беше се прегърбила, сякаш се бореше с умората. — Това не е грижа на джеймите, а и да стане, какво могат да направят?

неКрол си спомни тежката, подвързана с червена кожа книга, която Уайът му бе дал преди няколко месеца.

— И бледото дете Баккалон извая децата си от стомана — цитира той, — защото звездите ще прекършат онези, що са от мека плът. И в ръката на всеки новосъздаден младенец Той положи изкован меч и каза им: „Това е Истината и Пътят“. — Плю отвратено. — Ето такава им е кредото. И ние не можем да направим нищо?

Лицето ѝ беше съвсем безизразно.

— Ще ти оставя две лазерни пушки. Постарай се за една година да научиш дженшите да ги използват. Вече зная каква стока ще докарам следващия път.

Дженшите живееха на кланове (или поне така ги наричаше неКрол) от по двайсет до трийсет и всеки клан бе разделен поравно между възрастни и деца, всеки имаше своя родна гора и ритуална пирамида. Те не строяха, само спяха свити на кравай сред дърветата около пирамидата. За храна използваха различни растения — сочните

синьо-черни плодове, които растяха навсякъде, три различни вида къпини, халюциногенни листа и корени. НеКрол откри, че понякога, макар и рядко, ловуват. Един клан можеше да изкара месеци, докато дивите прасета в гората се множаха, да рови грудки и да си играе с децата. После, изведнъж, вероятно когато популацията диви прасета достигнеше някаква критична точка, дженшите вземаха копия, излизаха на лов и убиваха две от всеки три прасета и всяка нощ ги опичаха на клади край пирамидите. Подобни неща се случваха и с големите белокожи дървесни охлюви, които понякога нападаха плодовете като истинска напаст, докато дженшите не започваха да ги събират и сушат на огън, както и с досадните черни птици, налитащи на плодовете от горните клони.

Поне доколкото неКрол бе в състояние да прецени, в гората не се въдеха хищници. През първите месеци от пребиваването си на този свят той носеше дълъг вибронож и малък лазерен пистолет, докато обикаляше близките пирамиди. Но никога не бе срещал същество, което да прояви каквато и да било агресивност, и сега ножът се въргаше в кухнята, а пистолетът бе отдавна изгубен.

В деня след отлитането на „Светлините на Джолостар“ неКрол отново излезе въоръжен — бе праметнал през рамо двете лазерни ловни пушки на Ритър.

На по-малко от два километра от базата си откри лагер на дженшите, които бе кръстил Клана от водопада. Те живееха в подножието на обрасъл с дървета хълм, по който се спускаше синьо-бял поток, подскачаше и се разделяше, превръщайки целия склон в сложна мрежа от водопади, бързеи и плитки езера, над които винаги имаше завеса от ситни пръски. Пирамидата на този клан бе построена в най-долното езеро, върху гладка плоча от сив камък в средата на водовъртежа. Бе по-висока от обичайния дженшийски ръст и стигаше до брадичката на неКрол. Изглеждаше невероятно тежка, масивна и неподвижна, тристенен блок от тъмночервен камък.

НеКрол не се впечатляваше от външния ѝ вид. Беше виждал как други подобни пирамиди рухват от лазерите на Стоманените ангели и се разпадат под огъня на техните бластери. Каквато и сила да притежаваха пирамидите в дженшийските митове, каквито и загадки да криеха, те не бяха достатъчни, за да издържат на меча на Баккалон.

Езерото около пирамидата бе озарено от слънчева светлина, а високите треви наоколо се поклащаха от слабия ветрец. Но дженшите от водопада не бяха наблизко. Вероятно се бяха покатерили по дърветата, за да събират плодове и да се съешават. Търговецът видя само няколко малки деца — язدهа на поляната едно диво прасенце. Той седна да почака останалите и да се постопли на слънце.

Не след дълго се появи старият говорител.

Приседна до неКрол — дребен съсухрен дженшиец с оскъдни кичури мръсна сиво-бяла козина, между които се виждаше сбръчканата му кожа. Беше беззъб, с окапали нокти, хилав, но очите му, големи и златисти, издаваха остър и бдителен ум. Той беше говорителят на дженшите от водопада, този, който осъществяваше връзката им с пирамидата. Всеки клан имаше свой говорител.

— Имам нова стока — почна неКрол на мекия напевен език на дженшите. Беше го научил на Авалон, преди да пристигне тук. Томас Чънг, легендарният авалонски лингвист-телепат, го бе разгадал преди много векове, когато Клерономската експедиция бе открила този свят. Нито един човек не бе посещавал дженшите оттогава, но клерономските карти и ръководството на Чънг се бяха запазили в компютъра на Авалонския институт за изследване на нечовешкия разум.

— Изваяхме още статуетки от ново дърво — отвърна старият говорител. — Ти какво ни носиш? Сол?

НеКрол разкопча раницата, извади няколко буци сол и ги сложи пред говорителя.

— Сол. И още. — Сложи ловната пушка до буците.

— Какво е това? — попита старият говорител.

— Чувал ли си за Стоманените ангели? — попита неКрол.

Другият кимна, жест, на който го бе научил неКрол.

— Безбожниците, които избягаха от мъртвата долина, ни разказаха за тях. Това са онези, които карат боговете да замлъкнат. Разрушителите на пирамиди.

— С такива неща Стоманените ангели унищожават вашите пирамиди — обясни неКрол. — Предлагам ти го за размяна.

Старият говорител застина.

— Но ние не искаме да рушим пирамиди.

— Този инструмент може да се използва и за други неща — поясни неКрол. — След време Стоманените ангели ще дойдат и тук, за да разрушат пирамидата на хората от водопада. Ако разполагате с инструменти като този, ще можете да ги спрете. Хората от пирамидата с пеещия камък се опитаха да прогонят Стоманените ангели с копия и ножове, а сега са разпръснати по света и децата им висят обесени на стените на града на Стоманените ангели. И други кланове на дженши не оказаха съпротива и сега са лишени от богове и земя. Ще дойде време, когато хората от водопада ще се нуждаят от този инструмент.

Дженшийският старейшина вдигна пушката и я огледа любопитно.

— Трябва да се помолим за това — отвърна той. — Ти остани, Арик. Ще ти отговорим тази нощ, когато боговете сведат взор към нас. А дотогава нека продължи размяната. — Изправи се, погледна за миг пирамидата в средата на езерото и изчезна в гората, стиснал лазерната пушка в ръка.

НеКрол въздъхна. Предстоеше дълго чакане, молитвите никога не свършваха преди залез-слънце. Той отиде до брега на езерото, развърза връзките на тежките си обувки и потопа потните си крака в хладната вода.

Когато вдигна глава, първият от ваятелите вече се беше появил — гъвкава млада дженшийска самка с леко кестеняв оттенък на козината. Мълчалива (винаги бяха мълчаливи в негово присъствие), тя му поднесе произведението си.

Беше статуетка от крехко синкаво дърво, не по-голяма от юмука му, и изобразяваше едрогърдеста богиня на плодородието. Богинята седеше кръстосала нозе върху триъгълна основа и от всеки ъгъл се надигаше по една малка сребриста костица, за да се срещнат над главата ѝ.

НеКрол взе статуетката, огледа я бавно от всички страни и кимна в знак на одобрение. Дженшийката се усмихна, взе буца сол и си тръгна. Доста след като си беше отишла, неКрол продължаваше да се любува на статуетката. През целия си живот се бе занимавал с търговия, беше прекарал десет години сред гетсоидите на Аат с техните рибешки лица и четири при слабите като пръчки финдийци, беше посетил още шест планети, някога поробени от разпадналата се Хранганска империя, но никъде не бе срещал творци като дженшите.

Не за първи път се питаше защо нито Клерономас, нито Чънг бяха отбелязали в дневниците си техните способности. Радваше се, че е така, защото видеха ли търговците съдържанието на сандъците, които бе изпратил с Ритър, щяха веднага да долетят тук. Когато пристигна, се бе надявал да открие някоя интересна билка или екзотична напитка, но не и изкуство от такава висока класа.

С напредването на деня го посетиха и други творци, слагаха произведенията си пред него. Той оглеждаше всяко изделие внимателно, вземаше едни и отказваше други, като заплащаше за първите със сол. Преди да се смрачи, пред него вече имаше малка купчина — два чудесни ножа от червеникав камък, сиво наметало, изплетено от възрастна дженшийка от козината на умрелия ѝ съпруг (лицето му бе изобразено в златист ореол), копие с кокалено острие, чиито надписи малко напомняха за руните на Старата Земя, и няколко статуетки. Последните бяха неговата страст. Чуждоземното изкуство често оставаше неразбрано, но дженшийските ваятели докосваха някаква струна в душата му. Боговете, които дялаха — всеки седнал в кокалена пирамида — имаха дженшийски, лица, но същевременно изглеждаха невероятно човешки: богове на войната със строги лица, същества, наподобяващи сатири, богини на плодородието като онази, която бе купил в началото на деня, почти човекоподобни воители и нимфи. НеКрол често съжаляваше, че не е учил извънземна антропология, за да може да напише книга за универсалността на митовете. Дженшите несъмнено имаха богата митология, макар че говорителите никога не разказваха за това — нищо друго не би могло да обясни тези статуетки. Може би вече не почитаха старите си богове, но все още ги помнеха.

По времето, когато Сърцето на Баккалон се спусна зад хоризонта и последните червеникави лъчи гаснеха в клоните на дърветата, неКрол бе натрупал толкова предмети, колкото можеше да носи, а солта почти бе свършила. Той нахлузи обувките, прибра грижливо придобивките си и се настани на затревената поляна, готов за търпеливо очакване. Един по един към него се присъединиха дженшите от водопада. Накрая се появи и старият говорител.

Молитвите започнаха.

Стиснал пушката в ръка, старият говорител бавно закрачи през водата на езерото и приседна в подножието на пирамидата.

Останалите, възрастни и деца, поне четирийсет души, избраха места в тревата близо до брега, зад неКрол и около него. Всички бяха отправили погледи към езерото и пирамидата, където силуетът на стария говорител се очертаваше на фона на новоизгрялата огромна луна. Старият говорител сложи пушката върху каменната основа, опря длани в пирамидата и тялото му сякаш се вдърви. Останалите дженши се напрегнаха и умълчаха.

НеКрол се намести по-удобно и потисна една прозявка. Не за първи път присъстваше на молитва пред пирамидата и познаваше добре ритуала. Очакваше го поне час скука — дженшите се прекланяха пред боговете си мълчаливо и не се чуваше нищо освен ритмичното им дишане, нямаше нищо за гледане освен тези четирийсет безстрастни лица. Търговецът въздъхна и се помъчи да се усамоти във вътрешния си мир: затвори очи и се съсредоточи върху меката трева под себе си и топлия ветрец, който галеше косата му. Тук, за кратко, той бе намерил покой. Колко дълго щеше да продължи обаче? Защото ако Стоманените ангели откриеха тази долина...

Измина час, но неКрол, погълнат от медитация, не забелязваше хода на времето. Изведнъж долови наоколо раздвижване и разговори — дженшите се надигаха и се отправяха към гората. После пред него застана старият говорител, сложи пушката в краката му и каза само:

— Не.

НеКрол се ококори.

— Какво?! Но вие *трябва* да го направите. Нека ви покажа как става...

— Арик, имах видение. Богът ми показва всичко, освен това ме увери, че няма да е добро дело да вземем това нещо.

— Говорителю, Стоманените ангели ще дойдат...

— Ако дойдат, нашият бог ще разговаря с тях — заяви дженшийският старейшина и от гласа му беше ясно, че това е окончателното му решение.

— За храната благодарим на себе си и на никого другиго. Тя е наша, защото е създадена от ръцете ни, защото сме се сражавали за нея, наша е според единственото право, което признаваме — правото на силния. Но за тази сила — за мощта на ръцете ни и стоманата на

нашите мечове, както и за огъня в сърцата ни — трябва да благодарим на Баккалон, бледото дете, което ни дари с живот и ни научи да го пазим.

Прокторът стоеше вдървено срещу петте дълги дървени маси в голямата столова и произнасяше всяка дума със сериозен и благочестив тон. Беше положил жилестите си ръце върху дръжката на меча, а мъждивата светлина караше униформата му да изглежда почти черна. Присъстващите Стоманени ангели бяха насядали, но го следяха внимателно, без да докосват храната пред себе си — едри варени грудки, димящи късове месо от дива свиня, черен хляб и купи със зрънца от нова трева. Децата под десет години, облечени с широки набрани ризи и с неизменните колани от стоманена мрежа, заемаха най-външните маси под тесните прозорци и не смееха да помръднат под строгите погледи на родителите си. По-навътре, на две еднакво дълги маси, бе подредено бойното братство, в цялото си въоръжение, мъже и жени, ветерани с бакърена кожа, облечени в хамелеонови дрехи като тези на Уайът, но без високата яка. Само неколцина имаха металните отличителни знаци за военен ранг. Централната маса, два пъти по-къса от останалите, бе отредена за кадровите Стоманени ангели, отделонните бащи и отделонните майки, оръжейните майстори, знахарите, четиримата фелдепископи, всичките с високи твърди пурпурни яки. И прокторът — начело.

— Нека вкусим от храната — обяви Уайът накрая, завъртя меча над масата, за да подчертае с този жест, че е храната е благословена, и седна на мястото си. Също като останалите прокторът се бе подредил на опашката при кухнята за да получи порция, която по нищо не се отличаваше от тази на останалите членове на братството.

Чу се звън на ножове и вилици и тропот на чинии, и от време на време удар на палка, когато някой приеман родител наказваше непослушен ученик. Но иначе в столовата цареше тишина. Стоманените ангели не разговаряха по време на хранене; предпочитаха да обмислят наученото през деня, докато поглъщаха спартанските си порции.

По-късно децата — все така мълчаливи — напуснаха столовата и се прибраха в спалното. Бойното братство ги последва, едни се насочиха към параклиса, други към казармата, а неколцина излязоха да

заемат постовеите си по стените. Мъжете, които сменяха, щяха да получат топла храна в кухнята.

Останаха само офицерите — след като разчистиха масите, вечерята премина в съвещание на щаба.

— Свободно — нареди Уайът, но хората край масите не се отпуснаха видимо — просто никога не бяха учени на това. Прокторът потърси с поглед един от тях и попита: — Далис, подготви ли доклада, който поисках?

Фелдепископ Далис беше плещеста жена на средна възраст, с яки мускули и кожа с цвета на стар пергамент. На яката ѝ блещукаше миниатюрен знак — орнаментов чип, сочещ принадлежността ѝ към Компютърната служба.

— Да, прокторе — отвърна тя с твърд педантичен глас. — Джеймисъновият свят е колония четвърто поколение, заселена предимно от Стария Посейдон. Един голям континент, почти неизследван, и около дванайсет хиляди разнообразни по размери острови. Човешкото население е съсредоточено почти изцяло на островите и се прехранва с продукти от морето и земята, с отглеждане на морски животни и с индустрия. Океанът е богат на храна и метали. Общото население не надхвърля четирийсет и седем милиона. Има два големи града, и двата с космодруми: Порт Джеймисън и Джолостар. — Погледна компютърната разпечатка на масата. — Джеймисъновият свят дори не е бил картографиран по време на Двойната война. Никога не е вземал участие във военни действия и единствените въоръжени сили, с които разполагат там, са планетарната полиция. Джеймисън няма колониална програма и не се е опитвал да провъзгласява политическа юрисдикция извън пределите на собствената си атмосфера.

Прокторът кимна.

— Чудесно. В такъв случай заплахите на онези търговци са празни думи. Можем да продължим. Отдельонен баща Уолман?

— Прокторе, днес бяха заловени четирима дженши и вече висят на стените — докладва Уолман, червендалест млад мъж, късо подстриган, с големи уши. — Господарю, ако ми позволите, бих помолил да обсъдим възможно прекратяване на кампанията. Всеки ден търсим все по-упорито и намираме все по-малко. Със сигурност сме

изтребили цялото дженшийско население, населявало доскоро Мечовата долина.

Уайът кимна.

— Други мнения?

Фелдепископ Лион, синеок и мършав, не скри несъгласието си.

— Има още живи от възрастните екземпляри. Зрялото чудовище е по-опасно от младоците.

— Не и в този случай — намеси се оръжеен майстор К'ара ДаХан. ДаХан беше едър мъж, почти гигант, плешив, с бронзов загар, шеф на Психологически оръжия и Вражеско разузнаване. — Според наблюденията ни разрушим ли определена пирамида, нито възрастните дженши, нито незрелите могат да представляват каквато и да било заплаха за децата на Баккалон. Настъпва разпад на социалната им структура. Възрастните или се разбягват, с надеждата да ги приемат в друг клан, или се връщат към полудиво съществуване. При което изоставят младите, повечето от които не оказват никаква съпротива, когато ги залавяме. Като се има предвид броят на дженшите на стените и докладите за избитите преди това, смея да заявя, че Мечовата долина е прочистена от тези животни. Идва зима, прокторе, а ни чака доста работа. Отдельонен баща Уолман и хората му трябва да получат нови задачи.

Дискусията продължи, но тонът вече беше зададен — повечето от изказващите се подкрепиха ДаХан. Уайът ги слушаше внимателно, като през цялото време се молеше за напътствие от Баккалон. Накрая даде знак за тишина.

— Отдельонен баща — обърна се той към Уолман, — утре събери всички дженши — както възрастни, така и деца, — които можеш да намериш, но не ги беси, ако не оказват съпротива. Вместо това ги отведи при стените и им покажи техните събрата. После ги прогони от долината, всеки в различна посока на света. — Той наведе глава. — Надявам се, че така ще отнесат до всички дженши нашето послание за цената, която трябва да заплатят, когато вдигат ръка или оръжие срещу семето на Земята. Когато дойде пролетта и децата на Баккалон излязат от пределите на Мечовата долина, дженшите ще изоставят мирно пирамидите си и ще ни преотстъпят земите си, за да може величието на бледото дете да продължи да нараства.

Лион и ДаХан кимаха, другите също.

— Прочети ни мъдрите думи — помоли фелдепископ Далис.

Проктор Уайът се съгласи. Една от по-младите отделёонни майки му донесе Книгата и той я отвори на Главата с Ученията и зачете:

— „В онези дни много злини се изляха върху семето на Земята, защото децата на Баккалон Го бяха изоставили, за да се кланят на по-мекушави божества. Затуй небесата потъмняха и стовариха се отгоре им Синове на Хранга, с червени очи и демонични зъби, а отдолу като облак скакалци нахлуха финдийските орди, та чак закриха звездите. И светът горя в огънове, а децата викаха: «Спасете ни! Спасете ни!» И бледото дете дойде и застана сред тях, с Неговия могъщ меч в ръката Му, и с глас като гръмотевица. И Той ги порица: «Вие бяхте лоши деца — рече им, — защото не Ми се подчинихте. Къде са ви мечовете? Не положих ли мечове в ръцете ви?» А децата отвърнаха: «Превърнахме ги в плугове, о, Баккалон!» И Той се разгневи. «С тези плугове ли, тогава, ще прогоните Синове на Хранга? С плуговете ли ще се изправите срещу финдийските орди?» И Той ги изостави и запуши ушите Си за плача им, защото Сърцето, на Баккалон е Сърце от огън. Но тогава един от семето на Земята изсуши сълзите си, защото небето грееше толкова ярко, че те пареха бузите му. И жажда за кръв се надигна в него и той изкова от плуга си меч и нахвърли се връз Синове на Хранга, и ги избиваше където свари. И други видяха и го последваха и страховит боен вик огласи света. А бледото дете го чу и дойде отново, защото слухът Му се радва повече на бойните крясъци, отколкото на плача. И когато Той видя, усмихна се. «Сега вече отново сте Мои деца — рече на семето на Земята. — Обърнахте Ми гръб, за да се преклоните пред един бог-агнец, но не знаете ли, че агнецът става само за заколение? Ала добре, че взорът ви се проясни и пак сте Вълците на Бога!» И Баккалон им даде отново мечове, на всички Свои деца, на семето на Земята, и въздигна Той могъщото си черно острие, Убиеца на демони, който погубва бездушните, и го завъртя високо. И Синове на Хранга отстъпиха пред неговата сила, а финдийската орда изгоря от погледа му. И децата на Баккалон закрачиха из световите“. — Прокторът вдигна очи. — Вървете, мои братя по оръжие, и мислете за Учението на Баккалон, докато спите. И нека бледото дете ви дари с видения!

С това срещата бе завършена.

Дърветата на хълма бяха съвсем голи и блестяха от слана, а снегът — равен освен на местата, където минаваха стъпки или имаше вълнички от силния северен вятър, — сияеше ослепително на следобедното слънце. В долината под тях градът на Стоманените ангели изглеждаше невероятно спокоен и чист. Високи преспи се бяха натрупали в основите на източната стена и се издигаха до средата на червеникавия камък, портите не бяха отворени от месеци. Много отдавна децата на Баккалон бяха събрали реколтата и се бяха затворили в града, за да се греят край огньовете. Ако не бяха синкавите пламъци, които не угасваха по цяла нощ, и редките патрули по стената, неКрол сигурно щеше да си помисли, че Ангелите са заминали.

Дженшийката, която неКрол, който знае защо, бе нарекъл Непримириката говорителка, го погледна с неестествено тъмните си за своя вид очи.

— Под снеговете лежи разрушеният бог — рече тя и меките звуци на дженшийския не успяха да скрият болката в гласа ѝ. Дватамата стояха на същото място, където преди време неКрол бе довел Ритър, мястото, където някога се бе издигала пирамидата от пещ камък. НеКрол бе облечен от главата до петите в бял термоизолиращ костюм, прилепнал плътно по тялото му. Поглеждаше към Мечовата долина през синкавия пластослой на качулката. Но дженшийката, Непримириката говорителка, беше гола. Вятърът рошеше сивата ѝ зимна козина. Ремъкът на лазерната пушка минаваше между гърдите ѝ.

— И други богове освен вашия ще бъдат разрушени, ако не бъдат спрени Стоманените ангели — посочи неКрол и потрепери, въпреки изолиращия костюм.

Дженшийката сякаш не го чу.

— Бях дете, когато дойдоха, Арик. Ако не бяха посегнали на нашия бог, сигурно още щях да съм дете. Когато всичко свърши, светлините угаснаха и сиянието в мен замря, побягнах надалеч от пещите камъни, отвъд нашата родна гора, без да зная какво да правя, без да помисля за прехраната си дори. Нищо не е както едно време в тъмната долина. Дивите свине бягаха от мен или ме заплашваха с бивните си, други дженши искаха да ме нападнат или се биеха помежду си. Не разбирах какво става, нито можех да се моля. Дори

когато Стоманените ангели ме откриха, не осъзнах какво ме чака и тръгнах с тях за града им, без да познавам дори речта им. Помня стените и децата на възгата — толкова много и по-малки от мен. Едва тогава — когато ги видях да висят там — започнах да крещя и да се боря и в мен се пробуди нещо диво и необузвано. — Тя втренчи поглед в него, вдигна космата ръка и я положи на приклада на пушката.

НеКрол я бе обучил добре, от деня, когато тя се присъедини към него, в края на лятото, след като Стоманените ангели я бяха прогонили от Мечовата долина. Непримириката говорителка бе несъмнено най-добрият войник от шестимата лишени от божества изгнаници, които бе взел със себе си и бе обучил. Преди това предложи оръжие на всеки от околните кланове и навсякъде получи отказ. Дженшите бяха убедени, че техните богове ще ги защитават. Само лишените от богове се вслушваха в думите му, и то не всички сред тях — мнозина бяха приети в други кланове. Но други, като Непримириката говорителка, бяха видели твърде много жестокости, за да се успокоят. Тя бе първата, която взе оръжието, след като старият говорител я прокуди от Клана на водопада.

— Понякога е по-добре да си нямаш богове — рече неКрол. — Тези долу имат бог и той ги е превърнал в това, което са сега. Дженшите също имат богове и умират, защото им вярват. Вие, безбожните, сте единствената надежда.

Непримириката говорителка мълчеше. Не откъсваше очи от смълчания град.

НеКрол я разглеждаше крадешком и се питаше: „Ако тя и останалите петима са единствената надежда за дженшите, има ли въобще надежда?“ Непримириката говорителка и всички останали изгнаници таяха в душите си налудничав гняв, който понякога го плашеше. Дори Ритър да се върнеше с обещаните пушки, малобройната им група не би могла да спре настъплението на Ангелите. Ала и да успееш, колкото и да бе невероятно, какво щяха да правят тогава безбожните — къде щяха да намерят място?

Стояха смълчани. Снегът се трупаше в краката им и северният вятър щипеше лицата им.

Параклисът бе тъмен и притихнал. В ъглите слабо сияеха светлинни глобуси. Редиците прости дървени пейки пустееха. Над масивния олтар от черен камък светеше холограма на Баккалон — толкова истинска, че богът сякаш дишаше. Момче, най-обикновено момче, голо, с млечнобяла кожа, големи очи и руси коси. Истинско олицетворение на невинността. Но в ръката си стискаше черен меч, меч по-голям от самия него.

Уайът бе коленичил пред проекцията, със сведена глава. Цяла зима го измъчваха мрачни и неспокойни сънища и идваше тук всеки ден да се моли за напътствия. Нямаше към кого друго да се обърне освен към Баккалон — той, Уайът, беше прокторът, който водеше другите в битка и вяра. Само той можеше да разгадае виденията.

Ето защо всеки ден прокторът се измъчваше от колебания, докато снегът навън не започна да се топи и панталоните му не се протъркаха на коленете от триенето в пода. Но дойде ден, в който той взе решение, и в същия ден свика заместниците си в параклиса.

Те дойдоха един по един — прокторът беше коленичил неподвижно — и насядаха на пейките зад него. Уайът не им обърна внимание; молеше се само думите му да бъдат верни и точни, а видението — истинско. Когато се събраха всички, стана и се обърна към тях.

— Много са световете, на които са живели децата на Баккалон — поде, — но никой толкова благословен, колкото този, нашият Корлос. Назряват велики времена, мои братя по оръжие. Бледото дете ме посети в съня ми, както някога е навестявало първите проктори, в годините преди да бъде основано братството. То ме дари с видения.

Останалите мълчаха, свели скромно погледи — той беше техният проктор в края на краищата. Не можеше да има въпроси, когато старшият по ранг говори мъдри слова и издава заповеди. Това бе един от заветите на Баккалон — йерархията на командването е свещена и никога не бива да бъде подлагана на съмнение. Така че всички мълчаха.

— Самият Баккалон е идвал на този свят. Отишъл при лишените от души и животните и им разказал за нашето царство и ето какво ми рече днес: когато дойде пролетта и семето на Земята излезе от Мечовата долина, за да завладее нови земи, всички животни трябва да се преклонят пред нас и да заемат подобаващите им се места. Това е

моето предсказание! Освен това — ще станем свидетели на чудеса. Това също ми обеща бледото дете: знаци, с които ще познаем Неговата истина и които ще разпалят вярата ни и ще ни дарят с нови откровения. Но същевременно ще я подложат на изпитание, защото иде време на жертви и Баккалон ще поиска от нас много, за да потвърдим обичта си към Него. Трябва да помним Неговото Учение и да бъдем верни на себе си, и всеки от нас трябва да Му се подчинява, както дете се подчинява на своя родител, а войникът на своя офицер, с други думи, незабавно и без колебание. Защото бледото дете знае най-добре какво трябва да се прави. Има и видения, с които ме дари, сънища, които сънувах. Братя, молете се с мен.

Уайът отново се обърна към олтара и коленичи, а останалите също коленичиха и подеха молитва — всички без един. В сенките в дъното на параклиса К'ара ДаХан гледаше своя проктор изпод надвисналите си вежди.

Същата нощ, след мълчалива вечеря в столовата и кратка среща на щаба, оръжейният майстор повика Уайът за разходка по стените.

— Прокторе, душата ми е обезпокоена — поде той. — Трябва да се посъветвам с този, който стои най-близо до Баккалон.

Уайът кимна, двамата взеха дебели наметала от черна кожа и излязоха на терасата от червеникав камък, над която блещукаха звездите.

Близо до караулката над градската порта ДаХан се облегна на парапета и след като плъзна поглед по скованата от сняг долина, го спря на лицето на проктора и каза:

— Уайът, вярата ми е слаба.

Прокторът не отговори. Лицето му бе скрито в сянката на качулката. Такова признание не беше характерно за воин на Стоманените ангели. Баккалон казваше, че вярата на боеца трябва винаги да е непоклатима.

— В старите времена — продължи К'ара ДаХан — срещу децата на Баккалон са били използвани много оръжия. Днес някои от тях съществуват само в легендите. Може би никога не ги е имало. Може би те са лишени от съдържание понятия, като боговете, на които се прекланят мекушавите хора. Аз съм само един оръжеен майстор, тези неща са непознати за мен. Но, прокторе, има една легенда, която ме безпокои. Веднъж, разказва се в нея, през дългите векове на война,

Синовете на Хранга пратили на смето на Земята зли вампири на ума, същества, които хората нарекли ядачи на души. Докосването им било невидимо, но се простирало на километри, по-далече, отколкото може да ги види човек, по-далече, отколкото стреля лазерна пушка, и предизвиквало лудост. Видения, прокторе, видения! Лъжливи богове и лъжливи планове били заложени в умовете на хората и...

— Мълчи! — срязва го Уайът. Гласът му беше твърд и студен като нощния въздух, който превръщаше дъха в пара.

Настъпи тягостна тишина. Сетне, с омекнал глас, прокторът продължи:

— Цяла зима се молах, ДаХан, борех се с виденията. Аз съм проктор на Децата на Баккалон на света Корлос, не някакво сукалче, което да бъде подвеждано от лъжливи богове. Говоря само тогава, когато съм сигурен. Говоря като ваш проктор, като ваш баща във вярата и като командващ офицер. Това, което ме тревожи, оръжеен майстор, е, че се съмняваш в мен. Следващото, което очаквам, е да започнеш да спориш с мен на бойното поле, да обсъждаш с други заповедите ми.

— Никога, прокторе — отвърна ДаХан и покорно коленичи в снега.

— Надявам се. Но преди да те освободя, защото си мой брат пред Баккалон, ще ти отговоря, макар да не се налага да го правя. Ето какво ще ти кажа: прокторът Уайът е добър офицер, както и посветен на вярата си мъж. Бледото дете сподели с мен пророчествата си и предсказа, че ни очакват големи чудеса. Неща, които скоро ще видим с очите си. Но ако предсказанията не се сбъднат, ако не се появят никакви знаци — това също ще видим с очите си. И тогава ще зная, че не Баккалон е пратил виденията, а лъжлив бог, вероятно хрангански ядач на души. Или ти смяташ, че хранганците могат да правят чудеса?

— Не — отвърна ДаХан все още на колене, свел голямата си олисяла глава. — Това би било ерес.

— Именно — потвърди прокторът и погледна за миг зад стените. Нощта беше ясна и студена и нямаше луна. Усещаше вдъхновение, дори звездите сякаш възпяваха величието на бледото дете, защото съзвездието на Меча беше високо в зенита и Воинът посягаше към него от мястото, където стоеше на хоризонта.

— Тази нощ ще стоиш на пост без наметалото — обърна се прокторът към ДаХан, след като отново погледна надолу. — И когато северният вятър те накара да затрепериш, ще приемеш болката като награда, защото тя ще е знак, че си се подчинил на своя проктор и на бога. Колкото повече изстива плътта ти, толкова повече пламъкът в сърцето ти ще се разгаря.

— Да, прокторе — отвърна ДаХан, свали наметалото си и му го подаде.

На стенния екран в потъналата сумрак всекидневна вървеше позната драма, но неКрол се бе отпуснал в креслото с притворени очи и почти не следеше записа. Непримириката говорителка и двама други дженшийски изгнаници седяха на пода, втренчили заплени погледи в спектакъла човешки терзания и неволи — напоследък проявяваха жив интерес към обичаите и живота на други култури. Всичко това наистина бе много странно, мислеше си неКрол, дженшите от водопада и другите кланове не изпитваха подобен интерес. Спомни си първите дни, преди идването на Стоманените ангели с техния стар, обречен на разглобяване боен кораб, когато бе предлагал най-различни предмети за размяна с дженшийските говорители — сияеща коприна от Авалон, скъпоценни камъни от Горен Кавалаан, дуралуминиеви ножове, слънчеви генератори, стоманени енерголъкове, книги от десетки светове, лекарства и вино — беше докарал по малко от всичко. От време на време говорителите вземаха нещичко, но никога не проявяваха особен ентузиазъм — единственото, което ги интересуваше, беше солта.

Едва когато дойдоха пролетните дъждове и Непримириката говорителка започна да го разпитва, неКрол осъзна изненадано колко рядко който и да било от дженшите го бе питал за каквото и да било. Но изгнаниците определено бяха по-любознателни, особено Непримириката говорителка. НеКрол можеше да отговаря само на малка част от въпросите и дори тогава тя винаги имаше нови, с които да го изненада. С времето той започна да се ядосва на собственото си невежество.

Но същото се случи и с Непримириката говорителка, която за разлика от клановите дженши — дали религията имаше чак толкова

значение? — бе готова да отговаря на въпросите му и неКрол започна да я разпитва за много неща, които глождеха любопитството му. В повечето случаи тя само премигваше объркано, неспособна да намери отговор.

— Няма истории за наши богове — обясни му веднъж, когато той се поинтересува от дженшийските митове. — Що за разкази може да са това? Боговете обитават поклонническите пирамиди, Арик, ние им се молим, а те ни пазят и озаряват живота ни със светлина. Не дебнат наоколо, нито се сражават помежду си, както, изглежда, правят вашите богове.

— Но и вие някога сте имали богове, преди да започнете да се прекланяте на пирамидите — възрази неКрол. — Тези, които вашите ваятели претворяват в статуетки. — Той дори разопакова един от пакетите и ѝ показа няколко фигурки. Непримиримата говорителка само приглади козината си и поклати глава.

— Бях твърде малка, за да стана ваятелка, и вероятно затова не ме научиха. Всички знаем само това, което трябва да знаем, но на ваятелите е отредено да вършат тези неща и може би те знаят истории за старите богове.

Друг път той я попита за пирамидите и научи още по-малко.

— Да сме ги построили? — отвърна с въпрос тя. — Не, Арик, ние не сме ги строили. Имало ги е открай време, като дърветата и скалите. — Тя премигна. — Но те не са като дърветата и скалите, нали? — И отиде да го обсъди развълнувано с другите.

Безбожните дженши може да бяха по-любопитни и контактни от своите братя и сестри от клановете, но отношенията и с тях бяха трудни и с всеки изминал ден неКрол все повече осъзнаваше колко напразни са усилията му. Сега вече разполагаше с осмина изгнаници — посред зима бяха открили още двама, полумъртви от глад, и ги бяха научили да боравят с двете лазерни пушки и да шпионират Ангелите. Ала дори Ритър да се върнеше с още оръжия, силата им беше нищожна в сравнение с мощта на проктора. „Светлините на Джолостар“ щяха да докарат истински арсенал от оръжия, с очакването всеки клан на сто километра наоколо да се присъедини към борбата и дженшите да надвият Стоманените ангели с численост. Джанис щеше да побеснее, когато на срещата пристигнат само неКрол и неколцина изгнаници.

Ако запазеше и тях. Напоследък изпитваше все по-големи затруднения да задържи партизаните си. Омразата им към Стоманените ангели все още граничеше с лудост, но те в никакъв случай не бяха сплотен колектив. Никой от тях не обичаше да изпълнява заповеди, непрестанно спореха помежду си и нередко се сбиваха. Що се отнася до поддържането на физическа форма, това също беше проблем. От трите женски в отряда Непримириката говорителка бе единствената, която не си позволи да забременее. И тъй като дженшите обикновено раждаха по четири до осем отрочета, неКрол изчисли, че към края на лятото ги очаква истински бум на популацията. А след това щяха да дойдат още, защото безбожните се съешаваха почти непрестанно и нямаше такова нещо като дженшийски контрол на раждаемостта. Чудеше се как кланове се съумяват да поддържат постоянна популацията си, но изгнаниците не знаеха и това.

— Предполагам, че по-рядко се съвкупяваме — отвърна Непримириката говорителка, когато я запита, — но бях малка и няма как да знам.

неКрол въздъхна, облегна се назад и се опита да се абстрахира от звука на телевизора. Вече осъзнаваше, че го очакват още по-големи трудности. Стоманените ангели най-сетне бяха напуснали пределите на града и моторните им фургони бяха разровили гората на Мечовата долина, превръщайки я в орна земя. Той самият се бе качил на хълмовете и видя, че скоро предстои пролетната сеитба. След това децата на Баккалон щяха най-вероятно да поемат към нови завоевания. Миналата седмица един от тях — гигант „без козина на главата“, както го описаха неговите съгледвачи — бе забелязан при разрушената пирамида да събира пеещи камъни. Каквото и да бе намислил, не беше нищо добро.

Понякога му приляваше от мисълта за силите, с които си играе, и почти му се искаше Ритър да забрави за лазерите. Непримириката говорителка бе твърдо решена да удари веднага щом всички получат оръжие, независимо от шансовете за успех. Изплашен, неКрол й припомни горчивия урок, който им бяха дали Стоманените ангели, когато дженши бяха убили човек — в сънищата си той често виждаше децата на стената.

Но тя само го изгледа и в очите ѝ отново проблеснаха налудничави пламъчета.

— Да, Арик. Помня.

Мълчаливи и съсредоточени, момчетата от кухненската смяна прибраха чиниите от вечерята и изчезнаха.

— Свободно — нареди Уайът на офицерите си. После продължи: — Дойде времето на чудесата, които бледото дете ни предсказа. Тази сутрин пратих три отряда към хълмовете на югоизток от Мечовата долина, за да разпръснат един нов дженшийски клан. Следобед те се върнаха с доклад, с който сега ще бъдете запознати. Отделънна майко Джолип, ще бъдеш ли така добра да опишеш събитията, които са станали, след като си се опитала да изпълниш заповедта ми?

— Да, прокторе. — Джолип, белокожа блондинка с измъчено лице, се изправи. Униформата висеше на мършавото ѝ тяло. — Получих отряд от десет души и задача да прогоня така наречения скален клан, чиято пирамида се издига в подножието на една стръмна скала в неизследваната част на хълмовете. Според информацията на нашето разузнаване това беше малък клан, с не повече от двайсетина възрастни, затова се отказахме от тежко въоръжение. Взехме само едно бластерно оръдие клас пет, тъй като пистолетите ни не са достатъчни за разрушаването на пирамидата. Останалата част от екипировката ни бе съвсем стандартна. Не очаквахме никаква съпротива, но понеже помнехме инцидента с пеещата пирамида, бяхме предпазливи. Приблжихме се в полукръг, с извадени звукови пистолети. В гората срещнахме неколцина дженши, които взехме в плен и поведохме пред нас, за да ги използваме като жив щит в случай на засада или нападение. Това, разбира се, се оказа напълно излишно. Когато стигнахме пирамидата при скалата, те вече ни очакваха. Бяха поне дванайсет животни, господарю. Едно от тях седеше близо до основата на пирамидата, притиснало ръце към страните си, а останалите го бяха заобиколили в кръг. Погледнаха към нас, но не помръднаха. — Тя направи пауза и се почеса замислено по носа. — Както казах на проктора, оттук нататък нещата придобиха много странен обрат. Миналото лято на два пъти предвождах атаки срещу дженшийски кланове. Първия път не открихме никой в околностите на пирамидата,

която разрушихме. Втория пред нас се изпречи цяла тълпа, която се опитваше да ни изблъска, но не проявяваше особена агресия. Разпръснаха се едва когато приложихме звуковите оръжия. И, разбира се, изучих внимателно доклада на отделен баща Алор за сблъсъците при пещата пирамида. Но този път беше съвсем различно. Наредих на двама от хората си да монтират бластерното оръдие на тринога и дадох на животните недвусмислен знак, че трябва да се махнат. С ръце, естествено, тъй като не зная нечестивия им език. Те се подчиниха незабавно, разделиха се на две групи и се подредиха от двете страни на линията на огъня. Покривахме ги със звукови пистолети, разбира се, но всичко изглеждаше съвсем мирно. Така и продължи. Оръдието разруши пирамидата с няколко точни изстрела, изригна огнено кълбо, сетне постройката избухна. Разхвърчаха се отломки, но никой не пострада, тъй като ние се бяхме прикрили, а дженшите, изглежда, не проявяваха особен интерес. След рухването на пирамидата се разнесе остра миризма на озон и в продължение на няколко секунди лумна синкав пламък. Почти нямах време да го наблюдавам обаче, тъй като в този момент всички дженши паднаха на колене пред нас. Стана изведнъж. После притиснаха ръце към земята и се проснаха по очи. Помислих си, че ни поздравяват като свои богове, защото бяхме унищожили техния бог, и се опитах да им обясня, че не ни трябва животинското им преклонение, а само да напуснат незабавно тези земи. Но после видях, че греша, защото в този момент откъм гористия хълм се спуснаха други четирима членове на клана и ни дадоха статуетката. По същото време останалите се надигнаха. За последно ги видях да напускат долината в източна посока. Взех статуетката и я донесох на проктора. — Тя замълча, но остана права, очакваше въпроси.

— И тя е при мен — обади се Уайът, сложи нещо завито с бяло покривало на масата и вдигна плата.

Основата беше триъгълна, от черно дърво, три извити костици се издигаха от ъглите и се събираха горе, оформяйки пирамидната рамка. Вътре, издялан фино от синкаво дърво до най-малките подробности, стоеше Баккалон, бледото дете, стиснал изрисуван меч в ръка.

— Какво означава това? — попита сепнато фелдепископ Лион.

— Светотатство! — провикна се фелдепископ Далис.

— Нищо толкова страшно — обади се Горман, фелдепископ по тежкото въоръжение. — Животните просто се опитват да спечелят благоразположението ни, може би с надеждата да приберем оръжия.

— Никой друг освен семето на Земята не може да се прекланя на Баккалон — заяви Далис. — Така е писано в Книгата! Бледото дете няма да погледне благосклонно на бездушните!

— Тишина, мои братя по оръжие! — рече прокторът и на масата се възцари мълчание. — Това е първото от чудесата, за които ви говорих през зимата в параклиса, първата от странните случки, които предсказа Баккалон. Защото Той наистина е слизал на този свят, на нашия Корлос, и дори животните знаят как изглежда! Помислете за това, братя мои. Помислете за тази статуетка. Задайте си няколко прости въпроса. Допускано ли е някое от онези дженшийски животни в нашия свещен град?

— Не, разбира се, че не — отвърна някой.

— В такъв случай никое от тях не е могло да види холограмата над нашия олтар. Нито пък аз съм излизал сред тях, тъй като задълженията ми ме държат зад стените. Така че никой не би могъл да зърне бледото дете на веригата, която нося, защото малцината, които са полагали взор върху нея, по-късно са увисвали на стените. Животните не говорят езика на семето на Земята и никой от нас не е научил техния език. И последно, те не са чели Книгата. Спомнете си всичко това и се запитайте — как са могли техните ваятели да знаят какво точно да сътворят от дървото?

Присъстващите се заспоглеждаха мълчаливо.

Уайът скръсти ръце.

— Чудо. Но дженшите повече няма да ни създават проблеми, защото бледото дете ги е навестило.

Седналата вдясно от проктора фелдепископ Далис се намръщи.

— Прокторе мой, водачо на нашата вяра — заговори тя бавно, обмисляше всяка дума, — нали не искаш да кажеш, че тези... тези животни — че те почитат бледото дете и То приема преклонението им!

Уайът изглеждаше спокоен и добронамерен, на устните му трептеше усмивка.

— Не измъчвай напразно душата си, Далис. Чудиш се дали не съм изпаднал в Първата заблуда, припомняш си вероятно Светотатството на Г'хара, когато един пленен хранганец се поклонил

на Баккалон, за да се спаси от животинска смърт, и лъжепрокторът Гиброн обявил, че всички, които почитат бледото дете, имат души. — Той поклати глава. — Виждаш, че съм чел внимателно Книгата. Но не, фелдепископ, няма опасност от светотатство. Баккалон наистина е слизал при дженшите, но ги е дарил само с истината. Те са Го виждали в цялото Му въоръжено величие, чули са Го да ги обявява за животни, за лишени от души, както със сигурност е сторил. Ето защо те се придържат към отреденото им място във вселената и отстъпват пред нас. Те никога вече няма да убият човек. Спомнете си, че те не са се поклонили на статуетката, която сами са изработили, а са я дали на нас, семето на Земята, тъй като само наше е правото да я притежаваме. И когато са се проснали, направили са го в нашите крака, като животни пред хора, и така ще бъде от днес нататък. Разбирате ли? Те са познали истината.

Далис кимна.

— Да, прокторе мой. Сега вече съм просветлена. Прости ми, задето проявих моментна слабост.

Но в другия край на масата К'ара ДаХан се наведе напред, сплете пръсти, намръщи се и рече с тежък глас:

— Прокторе мой.

— Да, оръжеен майстор? — Уайът го изгледа строго.

— Подобно на фелдепископа в моята душа също за кратко се прокрадна съмнение, но сега и аз се чувствам просветлен. Мога ли да добавя нещо?

Уайът се усмихна.

— Разбира се.

— Това наистина може да е чудо — заговори ДаХан, — но нека първо си зададем въпроса не е ли измама от страна на бездушните ни врагове? Не разбирам смисъла на тяхната стратегия, но се сецям за един начин, с който дженшите биха могли да познаят лика на нашия Баккалон.

— Така ли?

— Говоря за обменната станция на дженшите и за червенокосия търговец Арик неКрол. Той е от семето на Земята, на външен вид емерелиец, и ние му дадохме Книгата. Но в душата му не се разгоря обич към Баккалон, а когато излиза, не носи със себе си оръжие, сякаш е някакъв безбожник. Противопоставя ни се, откакто пристигнахме

тук, и стана още по-враждебен след урока, който дадохме на дженшите. Може би той е накарал ваятелите от скалния клан да изработят тази статуетка, с някаква странна и неразгадаема за нас цел. Доколкото знам, той продължава да търгува с тях.

— В думите ти има истина, оръжеен майстор. През първите месеци след пристигането ни аз се опитах да обърна неКрол в правата вяра. Не успях, но научих от него много за дженшийските животни и за търговията му с тях. — Прокторът продължаваше да се усмихва. — Той търгува с един от клановете тук, в Мечовата долина, с хората от пеещия камък, със скалния клан от далечния плодороден триъгълник, с племето от водопада и с други кланове на изток.

— Тогава това е негово дело — заяви ДаХан. — Хитрост!

Всички погледи се втренчиха в Уайът.

— Не бих казал. Каквито и да са намеренията му, неКрол е само един. И не търгува с всички дженши, нито ги познава. — Усмивката на проктора се разшири. — Тези от вас, които са виждали емерелиеца, знаят, че е човек слаб и отпуснат, не може да стигне далече пеша, а няма нито въздухолет, нито енергоскутер.

— Но въпреки това е установил връзки със скалния клан — посочи ДаХан упорито.

— Да, така е — отвърна Уайът. — Но отделонна майка Джолип не е продължила по-нататък тази сутрин. Пратих също и отделонните бащи Уолман и Алор да прекосят водите на Белия нож. Земите отвъд са сенчести и плодородни, по-добри от тези на изток. Скалният клан, който държи югоизточния край, е между Мечовата долина и Белия нож и ще трябва да бъде прогонен. Но другите пирамиди, срещу които настъпихме, принадлежат на клановете от далечната река, повече от трийсет километра на юг. Те никога не са се срещали с Арик неКрол, освен ако през зимата не са им порасли крила.

Уайът се наведе отново, извади изпод покривалото още две статуетки и ги постави до първата. Едната беше с широка основа, но иначе грубо издялана, другата бе изработена от фин пясъчен корен, с най-малките подробности. Но като се изключеше материалът, двете статуетки бяха идентични с първата.

— И това ли е някаква хитрост, оръжеен майстор? — попита Уайът.

ДаХан мълчеше. Но фелдепископ Лион внезапно се надигна и възкликна:

— Това е чудо!

Останалите го подкрепиха. Когато виковете най-сетне утихнаха, намръщеният оръжеен майстор сведе глава и тихо помоли:

— Прокторе мой. Прочети ни мъдрите слова.

— Лазерните пушки, говорителке, лазерните пушки! — В гласа на неКрол се усещаше засилваща се истерия. — Ритър още не се е върнала и в това е въпросът. Трябва да чакаме.

Стоеше пред входа на обменната станция гол до кръста и изпотен от горещото утринно слънце, а силният вятър рошеше косите му. Преди малко се беше събудил от някаква врява. Беше успял да ги спре в покрайнините на гората и сега Непримиримата говорителка го гледаше навъсено, праметнала оръжие през рамо, с ярък копринен шал, завързан на шията, и пръстени от блещукащи камъни на осем от пръстите. Другите изгнаници, с изключение на двете бременни самки, стояха около нея. Един носеше втората пушка, останалите бяха въоръжени с вибриращи ножове и енерголъкове. Идеята очевидно принадлежеше на говорителката. До нея, коленичил и задъхан, след като беше тичал чак от пеещите камъни, се подпираше на коляно новият ѝ другар.

— Не, Арик — отвърна тя, втренчила гневен поглед в него. — Твоите пушки закъсняват с повече от месец според вашето времеизмерване. Докато чакаме, Стоманените ангели рушат нови пирамиди. Скоро пак ще започнат да бесят деца.

— Много скоро — потвърди неКрол. — Съвсем скоро, ако ги нападнете. Къде е вярата ви в победата? Съгледвачите докладваха, че атакуват с два отряда и моторен фургон. Можете ли да ги спрете с две пушки и четири лъка? Не се ли научихте да мислите вече?

— Научихме се — отвърна тя, оголила зъби. — Но сега това няма значение. След като клановете не оказват съпротива, ще го направим ние.

Коленичилият до нея младеж вдигна глава и съобщи все така задъхано:

— Те... те се отправиха към водопадите.

— Към водопадите! — повтори Непримиримата говорителка. — Арик, откакто си отиде зимата, те разрушиха повече от двайсет пирамиди, фургоните им събарят гората и оставят дълбоки дири от долината до речните земи. Но тази година не са наранили нито един дженши — просто ги пускат да си вървят. И всички лишени от богове кланове се събраха при водопадите, гората там е обрана до последния плод. Говорителите им седят със стария говорител и може би богът на водопада ги напътства, може би той е най-могъщият бог. Не зная нищо за тези неща. Но зная, че гологлавият Ангел е научил за тези двайсет клана, събрани заедно, за събирането на повече от петстотин възрастни дженши, и че води моторния фургон право към тях. Дали този път ще ги пусне да си вървят, ощастливен от поредната статуетка? Дали те ще си тръгнат, Арик, ще се откажат ли и от този бог, както от предишните? — Тя изцъкли очи. — Боя се, че ще се опитат да се съпротивляват със зъби и нокти. Боя се, че плешивият Ангел ще ги избеси, дори да не окажат съпротива, защото ще се изплаши от толкова дженши, събрани на едно място. Боя се от толкова много неща, а знам тъй малко, но това, което знам със сигурност, е, че трябва да сме там. Няма да ни спреш, Арик, нито ще чакаме твоите закъснели оръжия. — Тя се обърна към другите и се провикна: — Хайде, да побързаме.

Групата потъна в гората, преди неКрол да успее да отвори уста. Той изруга обезсърчено и се върна в бараката.

Двете бременни самки тъкмо си тръгнаха. И двете бяха в края на бременността си, но въпреки това бяха взели енерголъкове. НеКрол замръзна.

— И вие ли? — извика ядосано. — Какво е това безумие?

Те само го изгледаха със златистите си очи и продължиха към дърветата.

Той се прибра, върза косата си, за да не се закача в клоните, нахлузи риза и се втурна към вратата. После се спря. Оръжие, трябваше му някакво оръжие! Огледа се трескаво и изтича в склада. Всички лъкове бяха разграбени. Какво да прави? Започна да рови и накрая откри едно вибромачете. Изглеждаше странно в ръката му и сигурно видът му беше смешен и нелеп, но чувстваше, че трябва да направи нещо.

Излезе и забърза към водопадите.

НеКрол бе твърде дебел и отпуснат, непривикнал да тича, а пътят бе поне два километра през мочурлива гора. На три пъти спира да си почива, да успокои болката в гърдите си и му се стори, че мина цяла вечност, докато стигне. Но въпреки това успя да изпревари Стоманените ангели — моторният фургон беше тромав и бавен, а пътят от Мечовата долина — дълъг и хълмист.

Долината буквално гъмжеше от дженши. Тревата около езерото бе окосена, а то самото изглеждаше два пъти по-голямо, отколкото при предишното му посещение рано през пролетта. Дженшите изпълваха цялото пространство, насядали и втренчили погледи в пирамидата. Седяха толкова плътно един до друг, че едва успяваше да си пробива път през тях. Имаше още дженши по плодните дървета, деца — катереха се по клоните. Говорителите се бяха събрали на каменната плоча в средата на езерото, притиснали тела в пирамидата. Един от тях, нисък и мършав, се бе покатерил на раменете на друг, за да може и той да я докосва. НеКрол се опита да ги преброи, но се отказа — групата бе твърде плътна, слята маса от сивкава козина, ръце, крака и златисти очи, с пирамидата в центъра, както винаги тъмна и неподвижна.

Непримиримата говорителка бе нагазила в езерото до глезените. Беше се обърнала към тълпата и им крещеше, но с шала и пръстените изглеждаше някак чужда за това място. Докато говореше, размахваше над главата си лазерната пушка. С див, истеричен глас тя убеждаваше дженшите, че Стоманените ангели идват, че трябва да напуснат района около пирамидата незабавно, да се разпръснат и да се скрият в гората, да се прегрупират при обменната станция. Повтаряше го отново и отново.

Но дженшите не помръдваха от местата си. Никой не отговаряше, вероятно никой не я чуваше. Молеха се — посред бял ден.

НеКрол успя да си проправи път през тях и спря до Непримиримата говорителка.

— Арик — рече тя прегракнало, — Ангелите идват, а те не искат да ме чуят.

— Другите — попита той задъхано. — Къде са?

— Сред дърветата — отвърна тя и махна с ръка. — Пратих ги сред дърветата. Снайперисти, Арик, като онези, които видяхме в твоите филми.

— Моля те. — Той я погледна в очите. — Върни се с мен. Остави ги. Ти им го каза, аз също. Каквото и да се случи, всичко е заради проклетата им религия.

— Не мога да си тръгна — отвърна Непримириката говорителка. Изглеждаше объркана, както когато неКрол я бе разпитвал за разни неща. — Не зная защо, но трябва да остана тук. Другите никога няма да си отидат, дори аз да го сторя. Усещат го много силно. Трябва да останем тук. Да се бием или да преговаряме. — Тя премигна. — Не зная защо, Арик, но трябва.

Преди търговецът да успее да отговори, Стоманените ангели излязоха от гората.

Отначало бяха петима, разпръснати нашироко, малко след това излязоха още толкова. Крачеха бавно, с униформи в тъмнозелено, сливащи се с растителността, и само блясъкът на мрежестите им колани и на каските ги издаваше. Най-отпред вървеше висока мършава жена с висока червена яка. Всичките бяха извадили оръжието си.

— Ти! — викна жената, щом забеляза Арик. — Говори с тези животни! Кажим им, че трябва да си вървят! Предай им, че по заповед на проктор Уайът и бледото дете Баккалон са забранени всякакви сбирки на дженши от тази страна на планината. Предай им веднага! — Едва сега забеляза Непримириката говорителка и се опули. — И вземи пушката от ръцете на онова животно, преди да съм ви застреляла и двамата!

Разтреперан, неКрол пушна мачетето във водата и изпъшка:

— Говорителке, свали оръжието. Моля те. Ако се надяваш някога да видиш далечните звезди. Свали пушката, моя приятелко, мое дете, направи го веднага. А аз ще те отведа, когато дойде Ритър, за да видиш други места. — Гласът на търговеца трепереше от страх. Стоманените ангели бяха насочили лазерните си оръжия срещу тях. Кой знае защо, на Арик му се струваше, че говорителката няма да се подчини.

Ала колкото и да бе странно, тя хвърли пушката в езерото. НеКрол не можеше да види какво се чете в очите ѝ.

Отдельонната майка като че ли се успокои.

— Добре — рече тя. — А сега поговори с тях на животинския им език и им кажи да се вървят. В противен случай ще ги смажем. Моторният фургон вече приближава! — И наистина, неКрол чуваше рева на двигателя, тежките вериги сигурно поваляха дървета. Може би

използваха бластерни оръдия и лазерни стрелкови кулички, за да си разчистят пътя.

— Казах им — отвърна отчаяно неКрол. — Повтарях им го много пъти, но те не искат да ме чуят! — Размаха ръка към натъпканата с дженши поляна: те сякаш изобщо не бяха забелязали пристигналите Стоманени ангели. Зад него скупчилите се говорители продължаваха да се притискат към своя бог.

— В такъв случай ще оголим меча на Баккалон срещу тях — заяви отделонната майка, прибра лазера, извади звуков пистолет и неКрол потрепери, предугади замисъла ѝ. Звуковите оръжия използваха високочестотни звукови вълни, за да разрушат клетъчните стени и да втечнат плътта. Първоначалният ефект бе психологически, но смъртта, която настъпваше малко по-късно, бе ужасно мъчителна.

Но в този момент от гората излезе втори отряд Стоманени ангели, ревът се усили и зад тях неКрол успя да различи стоманените бордове на моторния фургон. Бластерното оръдие сякаш се целеше право в него. Двама от новодошлите носеха алени яки — червендалест младеж с огромни уши, който издаваше отривисти заповеди на своя отряд, и мускулест мъж с бакърена кожа и гола глава. НеКрол го позна — това беше оръжеен майстор К'ара ДаХан. Тъкмо ДаХан положи тежката си ръка на рамото на отделонната майка, докато тя вдигаше пистолета, и каза с дълбокия си глас:

— Не. Не това е начинът.

Тя незабавно прибра оръжието в кобура.

— Слушам и се подчинявам.

ДаХан погледна неКрол и продължи с кънтящ глас:

— Търговецо, това твоя работа ли е?

— Не — отвърна неКрол.

— Трябва да се разпръснат — обади се отделонната майка.

— Ще ни отнеме цял ден да ги гоним със звуковите пистолети — заяви ДаХан, докато оглеждаше замислено множеството. — Има полесен начин. Ако разрушим пирамидата, ще си тръгнат незабавно. — Спря, понечи да добави нещо и втренчи очи в лицето на Непримиримата говорителка. — Дженшийка с пръстени и шал — продължи. — Това е нещо ново.

— Тя е от народа на пеещата пирамида — обясни неКрол. — Живее при мен.

ДаХан кимна.

— Разбирам. НеКрол, ти наистина си безбожник, след като се утешаваш с тези бездушни животни и ги учиш да се изправят срещу семето на Земята. Но това няма значение. — Той вдигна ръка и бластерното оръдие зад него се премести вдясно. — Време е да се махнете от пътя ни — добави. — Когато сваля ръка, дженшийският бог ще изгори и ако си между него и оръдието, ще споделиш участта му.

— Говорителите! — възрази неКрол. — Взривът ще ги... — Той се обърна да ги посочи. Но говорителите бавно се отдръпваха от пирамидата.

— Още едно чудо — чу зад него да шепнат Ангелите.

— Нашето дете! Нашият господар! — провикна се някой.

НеКрол стоеше като парализиран. Пирамидата върху скалната плоча вече не беше червеникав купол. Сега сияеше на слънчевата светлина като покрив от прозрачен кристал. И под този покрив, изваяно до последния детайл, стоеше и се усмихваше бледото дете Баккалон, с Убиеца на демони в ръка.

Дженшийските говорители вече бягаха из водата, препъваха се и падаха с плясък. НеКрол забеляза стария говорител — подскачаше доста бързо за възрастта си. Дори той, изглежда, не разбираше какво става. Непримириката говорителка стоеше със зяпнала уста.

Търговецът погледна през рамо. Половината Стоманени ангели бяха паднали на колене, останалите бяха отпуснали ръце, застинали в почуда. Отдельонната майка се обърна към ДаХан и заяви:

— Това е чудо. Прокторът Уайът го предсказа. Бледото дете е слязло на този свят.

Но оръжейният майстор си оставаше непреклонен.

— Прокторът не е тук и това не е чудо — заяви той със стоманен глас. — По-скоро е вражеска хитрост, а аз няма да позволя да бъда измамен. Ще изгорим богохулната реликва от земята на Корлос. — И рязко свали ръката си.

Ангелите във фургона, изглежда, също бяха сащисани от случката, защото не последва изстрел. ДаХан се обърна ядосано.

— Това не е чудо! — извика и отново вдигна ръка.

Изведнъж Непримириката говорителка нададе уплашен вик. НеКрол я погледна и видя в очите ѝ златисто сияние.

— Богът! — прошепна тя едва чуто. — Светлината се върна в мен!

Откъм дърветата долетя бръмченето на енерголъкове. Две дълги стрели затрепериха едновременно в широкия гръб на К'ара ДаХан. Оръжейният майстор падна на колене, после по очи.

— Бягай! — извика НеКрол и бутна Непримиримата говорителка с всички сили. Тя го изгледа стреснато, после се обърна и хукна, шалът се развя след нея.

— Убийте я! — кресна отдельонната майка. — Избийте ги всичките!

Думите ѝ пробудиха както дженшите, така и Стоманените ангели; децата на Баккалон вдигнаха оръжия и откриха огън по изплашената тълпа. Клането започна. НеКрол се просна в плиткото езеро, намери пипнешком пушката, вдигна я и стреля. С един дълъг откос повали стоящия наблизко Ангел, но в следващия миг бе прострелян и той и рухна във водата.

Известно време не виждаше нищо, светът се състоеше само от болка и шумотевица, водата леко се плискаше в лицето му и наоколо с писъци се разбягваха дженши. На два пъти чу тътнежа на бластерното оръдие и повече от два пъти стъпваха върху него. Всичко това вече нямаше значение. Той се опитваше да задържи глава над водата, но след време дори това не му се струваше толкова важно. Единственото, което го вълнуваше, бе изгарящата болка в корема.

А после по някакъв начин болката отзвуча. Над езерото все още се стелеше дим, но глъчката бе поутихнала. НеКрол се заслуша в гласовете.

— Пирамидата, отдельонна майко? — попита някой.

— Това е чудо — отвърна женски глас. — Вижте, Баккалон продължава да стои там. И погледнете как се усмихва! Днес извършихме праведно дело!

— Какво да правим с нея?

— Качете я на фургона. Ще я откараме на проктора Уайът.

Скоро след това гласовете се отдалечиха и неКрол чуваше само ромоленето на спускащия се от склона ручей. Звукът беше много успокояващ и той реши да поспи.

Мъжът пъкна лост под капака на сандъка и натисна. Дъските поддадоха със скърцане.

— Още статуетки, Джанис.

— Безполезна стока — въздъхна Ритър. Стоеше сред руините на бараката на неКрол. Ангелите я бяха плячкосали в търсене на въоръжени дженши и бяха разхвърляли всичко. Но не бяха пипнали сандъците.

Мъжът тръгна към следващия сандък. Ритър погледна тримата дженши, които стояха наблизко, и за пореден път съжали, че няма как да се разбере с тях. Една от дженшите, стройна женска с шал и пръстени на ръцете — подпираше се на енерголък, — знаеше няколко думи на земен, но и това бе крайно недостатъчно. Изглежда, схващаше какво ѝ се казва, но единственото, което повтаряше, бе: „Джеймисън свят. Арик отведе нас. Ангели убиват“. След като ѝ омръзна да го слуша до безкрай, Ритър кимна и обеща, че ще ги вземе. Другата дженши, в доста напреднала бременност, и sameцът с лазерна пушка въобще не говореха.

— Пак статуетки — обади се мъжът с лоста.

Ритър повдигна безразлично рамене и той продължи нататък. Тя му обърна гръб и се приближи до края на площадката, на която се бе приземил „Светлините на Джолостар“. От отворените му люкове бликаше ярка светлина. Дженшите я последваха, сякаш се страхуваха, че ще отлети и ще ги зареже тук, ако дори само за миг откъснат от нея бронзовите си очи.

— Статуетки — промърмори Ритър и поклати глава. — Защо го направи? — попита ги, макар да знаеше, че няма да я разберат. — Опитен търговец като него? Бихте могли да ми кажете, ако разбирате какво ви говоря. Защо вместо да събира вълна от мъртви дженши и вашите статуетки се захвана да ви обучава да изрязвате чуждоземни версии на земни богове? Трябваше да се сети, че нито един търговец не би се поинтересувал от подобни фалшификати. Чуждоземното изкуство си е чуждоземно. — Тя въздъхна. — Но сигурно вината е моя. Трябваше да отворим сандъците.

— Мъртва вълна от Арик. Дала — обади се Непримиримата говорителка.

Ритър кимна замислено. Беше я взела и я държеше над койката си — странна дребна вещ, изтъкана отчасти от дженшийска козина,

отчасти от дълги кичури червеникава коса. В горния край, в сиви тонове, се виждаше карикатурно изображение на лицето на Арик неКрол. Това също я озадачи. За спомен на някоя вдовица? Дете? Или само приятел? Какво се бе случило с Арик за годината, през която „Светлините“ бе отлетял? Ако можеше само да надзърне обратно във времето, тогава... но беше изгубила три месеца на Джеймисъновия свят в опити да продаде безползните статуетки. Едва в средата на есента „Светлините на Джолостар“ се върна на Корлос и откри разрушената обменна станция и Ангелите, готови да прибират последна реколта.

Когато отиде при тях, за да им предложи докараните оръжия, които дженшите вече не искаха, видът на червеникавите стени отново пробуди у нея остра неприязън. Отряд Ангели я откри да повръща при градските порти и я заведе вътре, при проктора.

Уайът бе два пъти по-слаб, отколкото го помнеше. Стоеше отвън, в подножието на огромната платформа-олтар, вдигната в центъра на града. Върху платформата, на плоча от червеникав камък, бе сложена изненадващо живописна статуя на Баккалон, затворен в стъклена пирамида. Отдолу отряд Ангели трупаше на купчина сушено месо и неотрева.

— Не ни трябва стоката ви — заяви прокторът. — Дете мое, светът на Корлос бе благословен премного пъти и сега Баккалон живее сред нас. Той извърши невероятни чудеса и ще сътвори още. Вярата ни е с него. — Уайът посочи пирамидата на олтара. — Виждаш ли? В негова чест ние изгорихме зимните си припаси, защото бледото дете ни обеща, че тази година зимата няма да дойде. Освен това ни научи да живеем в мир, както доскоро живеехме във война, за да може семето на Земята да набира сили. Време е за нови, велики откровения! — Очите му горяха, докато ѝ говореше, и се стрелкаха с фанатична нервност, големи, тъмни и същевременно странно изпъстрени със златисти точки.

Ритър напусна града на Стоманените ангели колкото можеше побързо, мъчеше се да не поглежда назад към стените. Но когато изкачи хълмовете и пое назад към обменната станция, пътят я изведе при пеещия камък — разрушената пирамида, където бяха ходили с Арик. Ритър осъзна, че няма да устои на желанието, обърна се и погледна за

последен път Мечовата долина. Щеше да запази в спомените си тази гледка завинаги.

На стените висяха децата на Ангелите, редичка дребни бели телца, застинали неподвижно на дългите въжета. Бяха се предали на участта си покорно, всички до едно, но смъртта рядко оставя телата покорни и по-големите се бяха мятали, докато вратовете им не се скършат. Малките бяха завързани през кръста, оставени да висят, докато не умрат от глад.

Докато стоеше, потънала в спомени, мъжът от екипажа ѝ се доближи откъм разрушената барака на неКрол и каза:

— Нищо. Само статуетки.

Ритър кимна.

— Ще тръгваме? — попита Непримиримата говорителка. — Джеймисън свят?

— Да — отвърна Ритър, загледана покрай „Светлините на Джолостар“ нататък, към дивата черна гора. Сърцето на Баккалон бе потънало завинаги. Сред безкрайните гори и в един-единствен град клановете отново бяха подхванали своите молитви.

---

[1] Превод — Стоян Медникаров — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.